

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Giáo lý căn bản - 9

[08/02/2024 - 01:00 – anhlibrary]

Thưa đại chúng, tôi xin nhắc lại, là cái chuyện mà chúng tôi làm, muốn làm cho trong cái lớp này là giúp cho các vị một cái căn chồi, một căn chồi, rồi sau có cái chồi rồi thì đương nhiên tôi đi tôi đâu có ở đó hoài, bà con cứ rút ra từng phần nhỏ trong cái chồi đó thay vào cái khác tốt hơn, thì bà con có thể tìm đến nhiều vị thầy khác, tìm đến các tài liệu A Tì Đàm trong cái khả năng của mình để mà lấp đầy những cái chỗ mà còn trống, còn thiếu, chưa vừa ý, lấp vô thay thế cứ nay một cây cột, mai một cây cột rồi thay mái, thay đất, rồi làm nền lại, ở đây chúng tôi chỉ cho ngủ nền đất thôi, thì có cái chông tre nhỏ nhỏ, bề ngang 6 tấc, bề dài 1,8m vậy đó để nằm ngủ qua đêm vậy đó nhưng mà nó ngon hơn, nó chắc ăn hơn ngủ lều và kỳ rồi tôi cũng ôn riết bây giờ ngán, làm biếng ôn chỉ nhắc chừng thôi thì mình đang học về hai cái công thức làm nên cái đời sống tâm thức của chúng sinh, chúng sinh phàm phu mình chỉ có tối ngày thiện và ác, đương nhiên là ác nhiều hơn thiện, có một điều đầu cái nào nhiều hơn cái nào thì cấu trúc nó muốn đời vẫn như vậy, cái ác một ngày nó chiếm 80%, nhưng mà cái cấu trúc nó vẫn vậy thôi, và cái thiện một ngày nó chỉ 20% thời gian, 5% thời gian, 1% thời gian thì cấu trúc vẫn vậy, từ nay cho đến ngày mà chúng ta chứng Thánh, phải sạch phiền não, viên tịch niết bàn, hễ mà còn phiền não, còn buồn vui thì cái cấu trúc tâm thức y chang như vậy. Và tôi cũng xin nói rõ là cấu trúc đó được các Ngài chia chẻ phân tích mổ xẻ cho mình dễ hình dung, chứ cái cách phân tích đó không phải là tuyệt đối, không phải là tuyệt đối, ví dụ như bà con vào ở trong Kinh Tạng thì bà con không thấy cấu trúc này, cái cấu trúc này chỉ có bên A Tì Đàm thôi. Giống như mình thấy để nói về một cái thành phố cổ, thì bên ngành địa chất, bên ngành khảo cổ, bên ngành sinh vật, mấy chuyên gia hóa học, mỗi người có cách nói khác nhau về thành phố. Đứng về góc độ xã hội thì mình phải phân tích khác, đứng về lịch sử, về chính trị mình phân tích khác, thí dụ như tại sao, tại sao cái thành phố đó nó bị mất, tại sao thành phố nó phát triển thì mình có nhiều góc độ mình nói, thí dụ mình nói đơn giản tại vì ngày xưa cách đây 800 năm một cái trận dịch bệnh tàn khốc đã đi qua cái thành phố đó, cho nên thành phố đó nó bị xóa sổ, đó là một cách nói, nhưng mà cách nói khác không có sai là cái thành phố đó nằm dưới quyền cai trị của ai đó và đó là một vị hôn quân không có những chuẩn bị thích hợp cho cái đời sống dân sinh, thế là khi có đại nạn, thiên tai dịch bệnh xảy đến thì trở tay không kịp. Như vậy ở đây mình thấy yếu tố chính trị được nâng lên hàng đầu nói như vậy cũng không sai, nhiều và nhiều lắm quý vị, nhiều và nhiều lắm. Thì ở đây muốn nói về cái cấu tạo, sự sinh diệt, cái cấu trúc của tâm pháp, của sắc pháp, y chang như vậy, có nhiều cách nói, thì ở đây là một trong những cách phân tích, trong kinh tạng thì không có nói cái kiểu 13, 14, 25, trong đó chỉ nói là khi 6 căn tiếp xúc với 6 trần mà thiếu cái sự thu thúc, thiếu cái sự tỉnh thức, thiếu niệm và tuệ thì phiền não có mặt và hễ phiền não có mặt thì sân nó làm cho mình khổ ngay trước mắt, mà tham thì nó làm cho mình khổ sau này. Bên tạng kinh chỉ nói như vậy thôi. Còn bên A Tì Đàm phân tích theo một hướng khác sâu, rộng và chi tiết hơn, nhưng mà chốt lại, tựu trung vẫn đơn giản là 4 điều sau đây:

- Một không có cái gì mà tồn tại độc lập, tất cả là sự lấp ráp.
- Hai tất cả không có gì tự nhiên mà có, cái gì cũng do duyên, mình thấy thứ nhất là tổng hợp, thứ hai mình thấy mọi thứ do duyên nê.
- Ba luôn luôn và luôn luôn cái nhân lành thì cho quả hỷ lạc, mà cái nhân xấu cho quả khổ ưu, luôn luôn và luôn luôn như vậy.
- Thứ tư một đời sống nội tâm thiếu kiểm soát thì phiền não đương nhiên là có mặt. Mình đang học A Tì Đàm để mà đang học về Tâm sở thiện và bất thiện để mình nhớ hoài cái chuyện đó, nhớ hoài 4 cái nguyên tắc này: mọi thứ do duyên mà có, không phải khơi khơi, do tiền nghiệp quá khứ, do môi trường sống, khuynh hướng tâm lý và cái thứ hai nữa là mọi thứ là một khối tổng hợp được gọi là thiện ác, buồn vui, phàm thánh đều là một khối tổng của vô số thành tố chứ không có cái gì là một hết, đây chính là cái lý do mà gọi là vạn pháp giai không, cái gì cũng là

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

một khối tổng hợp, chứ không có gì là một ở đây không có thể tìm thấy một cái gì là tôi hay của tôi bởi vì nó là một khối tổng hợp mà, không thể tìm thấy một chiếc xe trong một đống phụ tùng, không thể tìm thấy một chúng sinh trong một khối tổng hợp của các thành tố, cái đó quan trọng lắm. Cái thứ ba nữa là phải nhớ tới chết cũng phải nhớ: nhân lành thì cho quả hỷ lạc, mà nhân xấu thì cho quả khổ ưu muôn thuở. Cái thứ tư, đời sống thiếu niệm, thiếu tuệ, đời sống thiếu tỉnh giác thì chỉ có khổ thôi, chỉ có phiền não thôi.

Kỳ rồi chúng ta học về các tâm sở thuộc về cái nhóm 14 tâm sở tiêu cực thì nó cộng với 13 tâm sở trung tính nó cho ra tâm bất thiện, thì 14 tâm sở bất thiện ấy mình mới học có nhóm Si thôi, nhóm Si rồi nhóm Tham, nhóm Tham mình học chưa hết, Tham là thích cái gì? thích hiện hữu, thích sở hữu và thích hưởng thụ, đầu đó là dục giới, sắc giới, vô sắc giới, đầu đó là dục ái, sắc ái, vô sắc ái hay là dục ái, hữu ái, phi hữu ái tính kiểu gì đi nữa thì tham luôn luôn, tham luôn luôn thích hưởng thụ, thích sở hữu, và thích hiện hữu đó là Tham. Tiếp theo là Tà Kiến.

Tà Kiến là thấy sai sự thật, lẽ ra là phải thấy mọi thứ do Duyên mà có, thấy như vậy trừ được Đoạn kiến, thấy rằng mọi thứ có rồi phải mất đi, trừ được Thường kiến. Nhưng mà chính vì mình không có đủ cái duyên lành Ba la mật cho nên trong vô lượng kiếp luân hồi mình gặp cái mà mình không thích, mình bất mãn gieo Nhân bất thiện. Mình gặp cái gì mình vừa ý mình đam mê đắm đuối, lại tiếp tục gieo Nhân bất thiện, mà như vừa nói Nhân bất thiện cho ra Quả xấu. Đây. Mà ở đâu nó ra? Là Tà kiến. Mà Tà kiến ở đâu ra? Do Vô minh. Vô minh cái gì?

Vô minh trong Bốn đế. Không biết mọi thứ là khổ, thiện ác, buồn vui, sướng khổ, thấy đều là Khổ. Cái nhận thức này rất là khó nuốt, mình không học đạo mình chỉ thấy cái gì mà nó làm cho mình khó chịu ở trong thân, trong tâm, thì cái đó mới gọi là Khổ. Nhưng mà trong Phật Pháp rất ráo thì nói không. Cái mà làm cho mình khó chịu thân tâm nó chỉ là một phần ba của cái chữ Khổ thôi. Bởi vì khổ gồm có: Khổ Cảm Giác và Khổ Bản Chất.

- Khổ cảm giác là cái khổ làm cho khổ thân, khổ tâm.

- Khổ bản chất là sự bất toàn, bất trắc, cái sự lệ thuộc các Duyên mà có.

Thì cái đó gọi là Khổ bản chất, mà như vậy khi mình hiểu Khổ là sự khó chịu của thân và tâm thì mình chỉ hiểu 1/3 thôi, có nghĩa là gì?

- KHỔ KHỔ là sự có mặt của những gì làm cho mình khó chịu.

- HOẠI KHỔ là sự vắng mặt của cái gì làm cho mình dễ chịu.

Khổ Khổ là sự có mặt của cái làm cho mình khó chịu, còn cái hoại khổ, Khổ khổ là duhkha-duhkha, còn hoại khổ là vipariṇāma-duhkha, cái mà sự vắng mặt cái gì làm cho mình dễ chịu.

Trời nực là khổ, nực nội nóng bức là khổ, nhưng mà cái quạt đang làm việc, cái máy lạnh đang làm việc mà tự nhiên nó ngưng nó không làm nữa, đó là Hoại Khổ. Đang mát mà tự nhiên hết mát đó là Hoại Khổ.

- Còn HÀNH KHỔ là sao? Là sự có mặt ở trong cái xứ nóng, bản thân cái sự có mặt trong xứ nóng đó, bản thân sự hiện hữu đó gọi là Hành Khổ. Đó. Nhớ nha.

Đó là ví dụ, còn nói rộng nè, cái gì mà nó làm cho mình khổ thân, khổ tâm, buồn khổ, hờn giận, sợ hãi, hoặc là đau đớn, nhức mỏi, tê buốt, oằn oại, vật vã, thì cái đó được gọi là Khổ Khổ. Còn những cái gì mà nó, những cái sự vắng mặt, sự biến mất của cái gì đó làm cho mình sung sướng, tự nhiên cái là tình yêu đổ vỡ, tiền bạc mất mát, sức khỏe không còn, tiếng tăm danh vọng chức vụ bị mất đi, thì cái đó gọi là Hoại Khổ. Còn bản thân cái sự có mặt trong cuộc đời này, trong hành tinh này, trong trái đất này, trong vũ trụ này, trong thái dương hệ này, thì sự có mặt đó, bản thân nó là Hành Khổ, mà không thấy cái này, không thấy mọi thứ là khổ. Cho nên không hiểu được điều thứ hai là không hiểu được rằng mọi thứ đam mê đều là đam mê trong khổ, đam mê và bất mãn đều trong khổ, muốn hết khổ đừng thích trong khổ nữa. Bởi vì thích là đầu tư. Mà bây giờ là mình không hiểu được chuyện đó tiếp tục thích là tiếp tục đầu tư, và ba nhận thức này cộng lại đó chính là CON ĐƯỜNG THOÁT KHỔ. Nó được phân tích rộng ra thành BÁT CHÁNH ĐẠO. Còn hẹp nó là GIỚI ĐỊNH TUỆ. Nói một cách khác nữa đó là ba nhận thức vừa rồi, nhận thức về Khổ, về Tập, về Diệt, ba nhận thức này cộng lại nó làm ra là ĐẠO ĐẾ. Và chính vì Vô Minh này nó làm nên cho cái Tà Kiến, cho nên vị thánh Tu Đà Hườn vẫn còn Vô Minh nha. Vì

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

sao? Vì cái Vô Minh của một vị Tu Đà Hườn khác mình từ chỗ này, cái Vô Minh của mình là mù tịch, mù tịch, hoàn toàn không biết gì Bốn Đế. Nhớ nha. Phạm phu là mù tịch, còn vị Tu Đà Hườn thì cái Vô Minh của họ là gì? Là họ hiểu chưa có hết, chưa có rớt ráo cái Tứ Đế chứ không phải họ không hiểu, họ hiểu mà hiểu của họ còn góc tối, còn góc khuất chưa có hiểu hết cho nên họ còn Vô Minh, nhưng chỉ cần họ hiểu căn bản thôi họ không còn Tà Kiến nữa, họ dứt hẳn Tà Kiến, cái Tà Kiến trong trường hợp đặc biệt này được gọi là Thân Kiến. Tất cả Đoạn và Thường Kiến đều nằm gọn trong cái Thân Kiến. Rồi.

Tham nó có cái nhóm gồm có ba: THAM, TÀ KIẾN, NGÃ MẠN. Ba cái này nó nằm trong Nhóm Tham Phần.

- Vị Tu Đà Hườn vẫn còn tâm tham nhưng mà không còn tà kiến, bởi vì cái vô minh của vị đó nó khác vô minh của mình, vô minh của vị đó là chưa hoàn tất, chưa rớt ráo, còn vô minh của mình là zero trong nhận thức, mình là zero trong nhận thức, còn người ta đã có một phần tư trong nhận thức, nó khác, khác nhiều lắm. Người ta có một phần tư nhận thức; còn mình zero, cho nên mình vừa ngu, vừa đui, vừa khùng nữa. Khùng tức là Tà kiến, Đui tức là Vô minh, Mù, vừa mù mà vừa khùng nữa mới ghê, còn người là người ta khùng người ta không có, người ta chỉ bị cận thôi, viễn thị, loạn thị, cận thị thôi, đôi khi có những vị Tu Đà Hườn có vụ siêu thị nữa. Còn mình thì không, mình vừa khùng mà vừa mù nữa. Tham, Tà kiến. Rồi tới Ngã Mạn.

Ngã Mạn ở đây mà không học đạo thì mình cứ tưởng Ngã Mạn tức là kiêu ngạo, tự tôn, tự đại, tự phụ, tự đắc. NO. Hiểu như vậy mới có hiểu 1/3 của Ngã Mạn thôi, 1/3 thôi. Bởi vì Ngã Mạn nó gồm có 9 nhưng mà gom lại có 3, nói rộng là 9 nhưng mà 9 đó được phân ra từ 3. Đó là: So hơn, So bằng và So thua.

So hơn có nghĩa là coi người ta dưới mình, coi mình trên người ta. Gọi là so hơn.

So bằng là nó tới đâu là tôi tới đó, nó tới đâu là tôi đâu có ngán nó đâu, như tôi kể hoài cái chuyện mà thằng bé vô chùa bị ông Thầy Trụ Trì la, về nói với bố nó mà nói thêm nó nói là ông Trụ Trì đòi đánh nó, không, Trụ Trì đánh nó, thì bố nó giận lắm cung con quá chạy vô gây với ông Sư Trụ Trì, nói: Tại sao Thầy có gì thì nói với người lớn tại sao lại đánh con nít.

Thì ông Thầy mới nói :

- Mô Phật, bản tăng chưa có đánh ai bao giờ.

Ông bố :

- Thầy không đánh mà Thầy chửi nó tùm lum hết.

- Mô Phật, bản tăng cũng chưa có chửi ai bao giờ.

Thì ông bố cũng lờ rồi:

- Thầy liệu Thầy đó.

- Mô Phật, bản tăng chưa có ngán ai bao giờ.

Thì mình thấy rõ ràng ở đây không có so hơn, ở đây không có so thua, nhưng mà so bằng, tức là anh tới đâu là tôi tới đó, anh ra anh xuất chiêu anh là Đoàn Nam Đế thì tôi cũng là Dương Trùng Dương chứ không phải thường. Đó là so bằng.

Còn so thua là sao? So thua có nghĩa là tự ti, mặc cảm, tự ti mặc cảm, tự tôn tự đại thì Ngã Mạn đúng rồi, còn so bằng có nghĩa là sánh vai với thiên hạ mà không ngán ai, người ta tới đâu mình tới đó. So bằng.

So thua nữa, có nghĩa là mình sống bằng với tự ti mặc cảm là không được. Phải thấy: VẠN PHÁP NHƯ NÓ LÀ. Là sao? Người ta giàu là vì ngay lúc này người ta đang hưởng lúc người ta hưởng phước, mình nghèo là vì ngay lúc này mình đang chịu Quả bòn xén, bòn xén. Chỉ vậy thôi. Anh đang là cái cây có được tưới nước tưới tắm, còn tôi đang là cây bị thiếu nước. Hết. Chỉ vậy thôi, chứ đây không có vấn đề là tự ti. Khi mình có ý tự ti mặc cảm, gọi là khuất nhục đó, thì đó là sai, sai. Nhớ nha. Sai.

Vị Thánh khiêm tốn nhưng mà không có tự ti, vị Thánh tự trọng nhưng mà không có tự ái. Nhớ nha.

Bây giờ vạch áo ra coi có chỗ trống xâm cái này vào, xâm cái câu này vào:

- THÀNH NHÂN KHIÊM TỐN MÀ KHÔNG CÓ TỰ TI.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Khiêm tốn, khiêm hạ, khiêm cung, nhưng mà không có tự ti.

- TỰ TRỌNG MÀ KHÔNG CÓ TỰ ÁI.

- TỰ TIN MÀ NHƯNG MÀ KHÔNG CÓ TỰ HÀO.

Tự tin nhưng mà không có tự hào, nhiều người tưởng là tự hào là tốt, nhưng không, trong cái nhìn của Thánh Nhân tự hào cũng là một cái bậy. Không có gì tự hào hết. Chỉ có tự tin biết là chuyện này mình làm được, tự tin thì có, nhưng mà không có tự hào, tự trọng mà không có tự ái, có tự à trọng nha, không có làm gì để người ta coi thường. Đúng. Nhưng mà không có tự ái. Và đặc biệt đó là khiêm tốn, khiêm cung, khiêm hạ cực kỳ nhưng không hề tự ti, còn mình thì tùm lum hết, mình mấy chuyện nhỏ nhỏ mình đã không phân biệt nổi rồi.

- Mình không phân biệt được bunn xin và tiết kiệm.

- Mình không phân biệt được cái gọi là hào sảng và phung phí. Đấy. Nhiều khi mình xài tiền, mình xài là vì sĩ diện, mặt mũi, mà mình không biết rằng cái đó không phải là rộng rãi mà cái đó là sĩ diện hảo, đó là hoang phí, đó là xài ngu. Còn cái này mình phân biệt rõ ràng cái hào sảng nó khác, trao ra đúng chỗ đúng người đúng việc. Đấy. Đó là hào sảng.

- Còn hoang phí là sĩ diện mua lấy mặt mũi, cái đó không phải hào sảng. Nha.

- Tiết kiệm là không xài cái chỗ không đáng xài, còn bunn xin là chỗ đáng xài vẫn không dám xài. Nhớ nha. Mấy cái này nhỏ nhỏ chứ ghê lắm, học đạo thậm chí ở ngoài đời có bằng cấp tùm lum chứ sống như con ruồi vậy đó. Tại vì mấy chuyện nhỏ xíu không hiểu, mà cứ tự mình nhặt ra một số gọi là chuẩn mực về ngôn từ, chuẩn mực về đạo đức xã hội và theo đó bu đeo, bám víu, mà không ngờ mình trật lất, sai bét, phải có một định nghĩa ngon lành. Rồi.

Tà kiến, Ngã mạn là vậy đó. So bằng, so hơn, và so thua. Tiếp theo là nhóm Sân.

Nhóm Sân ở đây gồm có 4. Sân đầu tiên.

- Nhóm Si gồm có 4: Si, Vô tâm, Vô úy, phóng dật.

- Tham cũng bắt đầu từ Tham, Tà kiến, Ngã mạn.

- Nhóm Sân nó cũng gồm có 4, bắt đầu cũng từ Sân, Sân ở đây là gì ta? nó gồm có 2. Nhớ nha. Sân gồm có 2. Tham thì hồi nãy mình kể, đứng ra mình học hỏa tốc chứ còn có dịp mình ngồi mình tán, ngồi học thoải mái, Tham mệnh môn. Ví dụ như là Tham.

Tại sao tôi đang nói Sân mà tôi queo qua Tham? tại hồi nãy tính nói mà tôi quên, mà tôi cũng không phải quên, mà ém ém, ém hàng, giấu hàng thì đúng hơn. Bởi vì mình không có thời gian, Tham nó gồm có là đam mê, đam mê trong dục, trong thiên, trong hiện hữu, trong hưởng thụ, trong sở hữu. Đó là Tham.

Nhưng mà Tham còn có cái nữa là gì? Tham là muốn có cái mình thích và muốn tránh cái mình ghét, đó, cũng là Tham, cái đó cũng là một cách phân tích.

Sân cũng vậy, Sân mà nói sơ sơ, nói mà đại khái đó thì Sân là bất mãn, nó gồm có cái gì? Nghe cho kỹ nha, nghe cho kỹ nha. Bất mãn là muốn chạy trốn, muốn phủ nhận, muốn xóa sổ, xóa dấu cái gì đó.

Thí dụ như là sợ hãi cũng là Sân, nhớ nha sợ hãi là Sân. Tức tối, hờn giận, căm thù, bất mãn, cũng thấy đều là Sân, là vì đó là tâm thái chống đối muốn xóa sổ, muốn phủ nhận, muốn triệt tiêu cái gì đó, không muốn nhìn thấy cái gì đó. Thì gọi là Sân. Nhớ nha. Như vậy thì chốt lại Sân có 2 cho dễ nhớ. Sân có 2. Đó là sự bất mãn sự không vừa ý trong hai tình huống sau đây:

1/ SÂN LÀ BẤT MÃN VÌ KHÔNG CÓ ĐƯỢC CÁI MÌNH MUỐN.

2/ SÂN LÀ BẤT MÃN VÌ KHÔNG TRÁNH ĐƯỢC CÁI MÌNH GHÉT.

Vạch áo ra XẤM cái này vô, XẤM cái này vô.

Tham cũng có 2 :

1/ MUỐN CÓ ĐƯỢC CÁI MÌNH THÍCH.

2/ MUỐN NÉ ĐƯỢC CÁI MÌNH GHÉT.

Nói cho gọn vậy đi. Còn phân rộng ra thì Tham nó nhiều lắm, ví dụ như là:

- Thích hưởng thụ

- Thích sở hữu

- Thích hiện hữu.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Đó cũng là một cách phân tích tùy trường hợp, nhưng trường hợp gọn mình chỉ nói Tham gồm có 2 thôi. Tức là muốn có cái mình thích và muốn né cái mình ghét. Sân cũng vậy. Sân định nghĩa tùm lum, nhưng mà nói gọn lại đi, Sân là bất mãn khi không có được cái mình thích và Sân là bất mãn vì né không được cái mình ghét. Đó là ngon lành nhất, định nghĩa vậy là ngon nhất. Như vậy thì sợ ma, sợ chuột, sợ gián, ghen tuông, tức tối, hờn giận, sợ hãi ... Tất thấy đều là Sân hết. Cái đầu tiên là SÂN.

Thứ hai là gì? TẬT. Tật có nghĩa là gì ta?

- Là ty hiềm, là ghen ghét, là gato, Tật đó. Tật là ty hiềm, ghen ghét, ganh ty, gato.

- Gato là gì? Gato là ghen ăn tức ở, cái tức mà mình tiếng Việt vay mượn ngữ âm Nhật bản, giống như mặt rồ kêu là gamowasaki là gà mổ quá xá kỹ, cái gato là ghen, mình viết tắt lại là ghen ăn tức ở.

- Bùn xin, bòn xén là khó chịu khi thấy mình bị mất đi cái gì.

- Ganh tị là khó chịu khi mà thấy người ta được cái gì.

Nhớ nha. Nhớ chữ được, chữ mất này hay lắm, cho dễ nhớ.

- Ghen tị là gato, là không có vui khi mà thấy người khác được cái gì, sợ người khác được cái gì, hoặc là khó chịu khi thấy người ta đã được cái gì. Cả hai cái khó chịu, khó chịu vì người ta nghĩ là người ta sẽ được, hoặc nghĩ là người ta đã được, thì cái khó chịu đó gọi là ganh tị.

Cả ba khó chịu là vì người ta đã được, sẽ được và đang được cái gì đó.

Còn cái bòn xén là khó chịu là vì mình Đã mất, đang mất và sắp mất cái gì đó. Gọi là bòn xén.

Dầu cái đó thuộc về tinh thần hay là vật chất. Nhớ nha. Mấy định nghĩa này là phải XĂM hết, chứ còn mà tôi ớn nhất hỏi bòn xén là gì? ganh tị là gì? Nói ầm a ầm ớ ... ầm a ầm ớ ... tôi ghét quá đi.

Trước khi tôi vào giảng có mấy phút thôi, có mấy tay trong nước hỏi tôi thấy câu hỏi, không. Họ không có hỏi tôi, người khác nhờ hỏi giùm.

Tôi trả lời thế này: Cô ơi nếu mà người hỏi mà học nghiêm túc thì

1/ Là tự họ tìm ra câu trả lời.

2/ Là họ hẹn ở buổi nào đó rồi gặp riêng, gặp trực tiếp đi, chứ còn hỏi nhẩn kiểu này là tôi phải trả lời như thế nào đây. Nếu mà dân không nghiêm túc mới hỏi nhẩn, bởi vì hỏi nhẩn nó khó thế này, hỏi nhẩn có nghĩa là tôi nói, tôi trả lời bằng miệng thì nó cũng rơi rớt. Tại vì ông bà mình nói "Tam Sao Thất Bản" có nghĩa là 3 lần photo nó ra tới 7 bản. Tam sao thất bản là như vậy đó, tức là 3 lần photo nó ra tới 7 bản. Đó là nói về tin nhắn, nói về nói miệng, còn trả lời bằng tin nhắn thì tôi xin lạy các vị. Phật Pháp nói riêng và kiến thức ở đời nói chung, mà qua một tin nhắn khó lắm, chỉ trừ ra mấy cái như là số điện thoại thì còn nhắn được. Số điện thoại thì còn nhắn được, nhưng mà cũng chưa chắc nữa.

Tôi nhớ có một buổi trưa hè oi bức có cú phone gọi vô nhà, thì ông bố mới bóc phone lên hỏi ai đó? bóc phone lên chưa trả lời thì đằng kia có tiếng như thế này:

- Công chúa của anh, anh là hoàng tử thông minh đây.

Thì ông bố nghe vậy nói:

- Kiểm công chúa làm gì? công chúa đi vắng rồi.

Thì ảnh mới hét hồn :

- Con xin lỗi bác, con muốn hỏi Lan có ở nhà không?

Ông Bố nói:

- Công chúa đi vắng rồi, bây giờ cần gì?

- Dạ, con nghe nói Lan mới mua iPhone, bác cho con xin số phone tay chứ gọi phone nhà bất tiện.

Ông bố nói:

- Ghi đi 123456789 Zero, đó ghi đi, mình là hoàng tử thông minh thì mình tự xếp các số đó lại, hoàng tử thông minh mà, xếp mấy số đó lại rồi gọi.

Đây không phải là chuyện cười, mà ở đây tôi muốn nói là ngay cả số phone đó, số phone mà nó sai là cũng khỏi gọi luôn, nói chi là mấy vấn đề tâm linh siêu hình như A Tỳ Đàm mà trả lời tin

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

nhấn là trả lời cái gì? Nhớ nha. Rồi. Cho nên học là phải ra sức, phải ra sức. Rồi. Mình đang học về 4 cái nhóm Tâm Sở Sân Phần. SÂN, TẬT, LẶN, HỐI.

- SÂN ở đây có nghĩa là bất mãn vì không tránh được cái mình ghét và không có được cái mình thích gọi là Sân.

- TẬT ở đây là ghen tị, tị hiềm, sự khó chịu khi thấy người ta đã đang và được, đã, đang, sẽ, được cái gì đó.

- LẶN ở đây là Tâm Sở Bùn Xin.

Tiếng Việt xưa kêu là bồn xén, có nhiều bà con ở bên ngoài không biết đạo thấy nghe chữ bồn xén không hiểu thành ra là bùn xin, bùn xin, bắc kỳ kêu là bùn xin. Vắt chày ra nước thì cái đó gọi là gì? Là sự khó chịu. Cái gì cũng khó chịu, trong cái nhóm này cái gì cũng khó chịu hết. Sân là khó chịu, bất mãn khi mà không tránh được cái mình ghét, mà không có được cái mình thích.

- TẬT là tật đố, tị hiềm, khó chịu, bất mãn, khi thấy người ta đã đang và sẽ được cái gì đó.

- BÙN XÍN nó là sự khó chịu, sự bất mãn, khi mà thấy mình đã, đang và sẽ mất cái gì đó.

Đó là SÂN, TẬT, LẶN.

Còn HỐI là cái gì? HỐI gồm có 2: Có nghĩa là sự ray rứt, sự tiếc nuối, với chuyện mình đã làm và cái chuyện mình chưa làm, không làm. Chỉ có hai. Tiếng mỹ kêu done, undone. Ray rứt gồm có 2: Ray rứt vì tại sao mình đã làm chuyện đó? Tại sao mình nói chuyện đó? Tại sao mình lại nghĩ ra chuyện đó? Đó là mình hối hận vì chuyện đã làm. Còn hối hận chuyện chưa làm, chuyện không chịu làm, đó là tại sao mình không chịu làm chuyện đó? Tại sao mình không có câu đó mình không chịu nói? Hoặc là tại sao mình không, chuyện đó mình không nghĩ ra? Tại sao mình không nghĩ được chuyện đó ta, kỳ vậy ta? Tại sao mình lại suy nghĩ theo hướng đó mà không nghĩ theo hướng kia, đây. Như vậy HỐI gồm có 2. Có nghĩa là ray rứt vì chuyện đã làm hoặc không chịu làm, đã nói không chịu nói, hoặc là chuyện mình đã suy nghĩ mà lại không chịu nghĩ cho nó tới. Thì đó là Hối. SÂN, TẬT, LẶN, HỐI. Thì bốn ông Thầy này cộng lại là nhóm Sân Phần.

Nhóm Si Phần: SI, VÔ TÂM, VÔ ÚY, PHÓNG DẬT. Thì bốn cái đó tới A La Hán mới trừ được, mới trừ hẳn, nhưng mà cái Vô tâm, Vô úy mình nghe như vậy, Oh, mình nói Tu Đà Hườn giống tôi. NO, NO, NO. Tu Đà Hườn cũng có Vô tâm, vô Úy mà Vô tâm, Vô úy ở trong cái gì? trong cái Tâm thôi.

Ví dụ như họ có một tí xíu cái Vô tâm, Vô úy thoáng qua để họ có thể sân giận, họ ham thích cái gì đó nhẹ thôi, cái đó thuộc về Ý nghiệp thôi. Thánh Hữu Học. Chứ Vô tâm, Vô úy của vị Tu Đà Hườn tuyệt đối không có giống như mình, mình Vô tâm, Vô úy mình có thể là sao? Loạn luân, lấy vợ bạn, lấy chị dâu, đâm cha chém chú, đâm heo thuốc chó, đốt nhà, cướp cửa, giết người, cưỡng bức phụ nữ, tàn sát đồng loại, bán rẻ luân thường đạo lý, mả quốc cầu vinh. Đó. Cái Vô tâm, Vô úy của mình, mình có khả năng đốt chùa, giết Tăng, phá tượng, thậm chí là giết La Hán, giết Cha, giết Mẹ, làm thân Phật chảy máu. thí dụ như vậy. Vô tâm, Vô úy phạm phu mình là coi như là bao trọn gói tất cả ác nghiệp Thân, Khẩu, Ý. Không có từ nan cái gì hết. Còn Tu Đà Hườn thì không. Cái Vô tâm Vô úy của họ nó chỉ là thoáng qua trong những lúc mà họ có Sân một tí, có thích một tí, có hờn giận một tí. Đó nghe vậy đó. Thì mình phải hiểu như vậy chứ không thôi mình tưởng mình học Oh cái Vô tâm, Vô úy chỉ có La Hán mới trừ, mấy tầng thánh ở dưới cũng còn, vậy mấy vị giống mình y chang. NO. Không có, không có, không có. Không có đâu. Người ta chỉ có tí sinh thôi, còn mình là nguyên một cánh đồng sinh, hai cái đó nó khác nhau nha. Rồi. THAM cũng vậy, Tham mình thấy THAM, TÀ KIẾN, NGÃ MẠN, mình thấy Tà kiến, Tu Đà Hườn là không còn, Ngã mạn thì lên tới La Hán mới hết. Mình nghe vậy mình khoái quá. Ô! Như vậy mình với mấy vị Thánh Hữu Học giống nhau. NO. Lại bậy nữa. Cái Ngã Mạn của mình là không biên giới, mình sẵn sàng so hơn, so bằng, so thua, trúng trật gì cũng so.

- Người ta hơn mình mà mình tưởng người ta bằng mình.

- Người ta hơn mình mà mình tưởng người ta thua mình.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Mình thua người ta mà mình tưởng mình bằng người ta, hơn người ta, đó tùm lum tùm la vì cái Ngã Mạn của mình nó đủ làm cái nền để chuyện ác nào mình cũng làm được hết. Nó khổ như vậy đó. Ngã Mạn của mình đó, vì mặc cảm tự ti có thể dẫn đến chuyện giết người, mặc dù giết bằng Tâm Sân. Nhưng cái Nền là Ngã Mạn. Có thể. Vì mặt mũi sĩ diện mà mình có thể mình đốt nhà, cướp của, giết người. Nhưng mà Thánh Nhân thì không. Mấy vị Thánh Hữu học trở lên người ta đã hiểu Bốn Đệ rồi, cho nên cái Ngã Mạn người ta chỉ đơn giản nhẹ thôi, người ta thấy là thằng này nó ngu hơn mình, thằng này nó thông minh hơn mình. Chỉ vậy thôi. Chứ nó không đủ để mà cao hơn, xa hơn, nặng nề, mù mịt hơn là không có. Còn mình lơ là không giới hạn, không kiểm soát nổi. Nhớ nha. Cho nên Ngã Mạn là phải La Hán mới trừ dứt hẳn. BỒi vì còn Tà kiến là Hữu Học là hết.

- Tham, mình nói tới Tham, Tham của người phàm phu là nó phải đi liền với Tà kiến, có khả năng đi liền với Tà kiến, nhưng Tham của Thánh Hữu Học không đủ, nó không đủ, tại vì tà kiến nó không còn nên cái Tham đó không đủ để làm những ác nghiệp mà dẫn đến chuyện sa đọa. Trong A Tỳ Đàm nói rất rõ, cái Tham của Tu Đà Hườn không có đủ để vị đó sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, uống rượu hại người. Nhớ nha. Cái Tham của vị Tu Đà Hườn không đủ để mà làm một cái chuyện vi phạm 5 giới, 8 giới. Không đủ. Cái Tham đó không đủ. Là bởi vì sao? Bởi vì cái Tham đó không có Tà Kiến, không có Tà Kiến đi cùng. Rồi cái Sân cũng vậy. Nói Tham trước đi. Mình nghe nói Tham mình khoái quá, trời ơi như vậy là Tham A La Hán mới dứt hết vậy là tui với Tu Đà Hườn giống nhau. NO. Tu Đà Hườn người ta Tham nhẹ thôi, thí dụ như người ta ăn ngon cũng thấy thích, nhưng mà thích là thích, người ta thấy nó ngon, nó thơm, nó giòn, nó béo, nó bùi, thì họ thấy thích nhưng mà sao? Biết như vậy mà lập tức họ biết liền, đây là đồ giả, cái thích này là giả, cái ngon này là giả, họ biết liền cái thân này có thể chiều nay, trước nay nó lăn ra nó chết, họ biết liền cái thân này là một cái đồng rác đầy ắp hôi hám bất tịnh, họ biết cái thân này là cái ổ bệnh, họ biết cái thân này là một cái nghĩa trang chứa các thứ xác chết động vật, họ biết hết. Và họ không còn Thân Kiến nữa cho nên họ thấy họ thích vậy mình tưởng họ giống mình là sai. Bây giờ mình hỏi thiệt nha. Ở đây trong room này có ai là bác sĩ, dược sĩ không? Đói bụng thì cũng tấp vô cái quán vỉa hè kêu cơm tấm rồi chả giò ăn, nhưng mà trời đất ơi, với cái đầu bác sĩ, cái đầu y tá, cái đầu dược sĩ, nó ăn mà nó ớn muốn chết luôn. Nó biết cái miếng này nè có thể là đồ cũ nó đã chiên tới chiên lui tám chục lần rồi, mà cái dầu nó chiên nếu mình ngó kỹ thì nó đen hơn là hắc ín dầu hắc nữa. Biết hết, biết chứ. Nhưng mà đói quá thì vẫn ăn, còn ba cái chả cuốn, gỏi cuốn trời đất ơi ruồi con nào con nấy như chim sẻ bay lượn lờ. Họ biết hết. Nhưng mà đói quá thì ăn mà vẫn thấy ngon nha, nước chấm thì cho nó tới, đủ cay, đủ chua, đủ mặn, đủ ngọt, thì nó cũng đã lắm. Hít hà, hít hà đã lắm, nhưng mà đã là đã vậy thôi, chứ cái đầu của bác sĩ mà, mới trong bệnh viện mổ người ta xong rửa tay là nhào ra là ăn liền, máu me nó còn lảng vảng trong đầu, họ đói thì họ ăn chứ còn ... Có một lần đó, năm đó năm 2019 tôi về tôi thăm Sư Phụ ở bệnh viện ... quên cha nó ... Hồng Bằng hay Phạm Ngọc Thạch gì đó. Sư Phụ bệnh phổi, mà sư phụ, tôi vô thăm Sư phụ, Sư Phụ mừng quá tại vì Chư Tăng huynh đệ không muốn Sư Phụ biết tôi về, muốn bất ngờ, đợi cho tôi lù lù lù tôi đi vô, tôi ôm cái chân Sư Phụ nằm trên giường, tôi nắm chân Sư Phụ. Sư Phụ mừng vui dữ lắm, Sư Phụ mới nói: Thôi trưa nay ở lại đi ở bệnh viện có bán cơm, có bán cơm ở đây ăn cơm với tôi đi. Tôi nói: Dạ nóng quá con ăn cũng không nổi, con cũng có lu bu trong nhà con chạy về chùa tí rồi mai chiều con qua thăm Sư tiếp. Mà tôi giấu tôi đâu có nói, từ ở ngoài cửa hồi nãy mà tôi vô được tới cái phòng quý vị thấy đờm, đờm, Nam với Bắc đưa kêu đờm, đưa kêu đờm, tôi không biết kêu làm sao ... thôi kêu cả hai đờm, đờm đi. Xong. Đờm xanh mà nó một bãi to đùng như vậy, ở Việt Nam mình mà để cảm khắc nhỏ, cảm hút thuốc, mà trời ơi khói thuốc thì nó như miếu bà chúa xứ, mà đờm nó phẹt phẹt ... từ ở ngoài công mà nó vô ... cứ lâu lâu gặp một bãi ... lâu lâu gặp một bãi, mà con ruồi con nào con nấy mập ú mà to đùng, con nặng Bắc kỳ kêu là con nặng, miền Nam kêu là ruồi xanh, sà vô cát cánh ... dọt, sà vô cát cánh ... dọt, bây giờ tôi tưởng tượng tôi thấy đồ ăn bán đầy phía trước bệnh viện, mà bây giờ nếu tôi ngồi ở lại với Sư Phụ cái là mua ở đâu? Sư Phụ nói đồ ăn ở đây được lắm. Thế là mấy người Phật tử ở đó họ đi ra ngoài công họ mới khiêng cái đó vô làm cho 2 đĩa, 3 đĩa, kỳ đó 4 Su,

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

đem vô 4 đĩa, các vị nghĩ coi các vị có thấy muông nĩa hàng rong họ rửa kiểu nào? có cái sô đó rửa từ cái đời Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh Thanh có sô 1. Qua các triều đại thăng trầm lịch sử có sô 1. Nó rửa chùng nào mà coi như nước rửa nó sệt lại nó mới tha, chứ ngoài đường làm gì có nước, các triều đại, nước đó rửa riết vậy đó. Cơm thì dơ kỹ lục, xong rồi nó chọt cái muông vô đem vô mình ăn, mà ruồi con nào con nấy mình nhìn mình thấy nổi óc, đấy.

Tôi đã cố ý tôi nói cho nó lạc đề đi để các vị thấy cái gì? Trong cái tâm tư của tôi lúc đó các vị nghĩ coi tôi ăn cái đĩa cơm tôi ăn bằng tâm thái như thế nào? Mà vị Tu Đà Hườn còn ghê hơn cái đó nữa, ghê hơn cái đó nữa, vị Tu Đà Hườn ăn cái chén cơm, ngắm đóa hoa biết rõ đây là đóa hoa trước cái sà lim tử tử, ăn chén cơm biết đây là chén cơm chỉ dành cho người ung thư kỳ cuối, thì cái đóa hoa mà trồng trước xà lim tử tử, chén cơm của người ung thư kỳ cuối, thì hỏi chén cơm đó nuốt nổi không? cái đóa hoa mà trước sà lim tử tử, ngắm nổi không? Không nổi. Thì thấy nó đẹp cũng khen khen vậy, gió sớm mơn man rung rung nhẹ nhẹ, hoa hồng nhiều cái nó cũng thơm thơm, thoang thoang, đĩa cơm thì phải nói là đúng cái món mình thích luôn. Nhưng mà mình biết đây là chế độ dành cho người mà... bị mình đang ở trong khu xạ trị, mà mình coi như ác tính nữa, thì mình thấy lạt mồm, lạt miệng đã đành rồi, còn có chiêu gọi là bữa cơm, suất ăn trong khu điều trị đặc biệt ung thư kỳ cuối. Rồi thêm nữa hoa này hoặc là hoa trồng ở trước dãy xà lim dành cho tử tử, thì mình ở trong đó nhìn ra hỏi bụng dạ nào mà thương thức. Thì vị Tu Đà Hườn giống như vậy, luôn luôn ý thức được rằng Danh Sắc sanh diệt, sanh diệt chớp tắt liên tục và liên tục. Cho nên mình nghe nói Tham mình tưởng Tu Đà Hườn giống mình. NO. Chén cơm người ta ăn là chén cơm tử tử, đóa hoa người ta đang ngắm là đóa hoa trồng trước xà lim tử tử. Đó. Vậy đó. Nhớ nha. Chứ đừng có ngồi tưởng mà nghe Tu Đà Hườn còn phiền não này, còn phiền não kia giống mình, rồi, như vậy cá mè một lứa. NO. Không dám đâu. Cách nhau xa lắm, một ngàn năm ánh sáng, cách nhau ngàn năm ánh sáng đó, chịu nổi không, một giây đồng hồ là ba trăm ngàn km, một ngàn năm ánh sáng là họ xa mình lắm. Bởi vì trong Kinh nói thế này, phạm phu cơ hội mà quay trở lại thân nhân thiên nó khó còn hơn rùa mù chun lỗ ván ngoài biển. Chuyện này ai cũng biết hết tôi không nói rõ, trong Kinh nói có miếng ván ngoài biển, ví dụ, nó có lỗ vừa vặn đầu con rùa, nhưng mà rùa đó rùa mù, trăm năm nó mới trồi lên một lần, trong một cái cơ hội hiếm hoi hạn hữu nào đó mà cái đầu nó tình cờ chọt vô lỗ ván, ai học toán thì biết xác suất thấp lắm, thấp lắm, mỗi một giờ nó trồi lên lần, mình đã thấy thấp rồi, đây 100 năm nó trồi lên một lần thì hỏi cơ hội mà nó chọt vô lỗ ván làm sao. Cho nên phạm phu của mình nếu mà mình biết đạo có tu học thì coi như mình khá hơn, mình không đến nổi trăm năm trồi lên một lần, ít ra chắc cũng vài giờ mình trồi một lần.

Thứ hai là giai đoạn cận tử của phạm phu mình nó kinh hoàng lắm, sợ hãi, tiếc nuối, đau đớn, quằn quại, vật vã, khó mà đi lên lắm. Biết đạo, học giáo lý, hành Thiền từm lum ... tới hồi tới cử mà nó đảo chánh kỳ cuối thì có người ra đi tôi hay nói hoài, có người họ chết êm là bởi vì cách đảo chánh nhưng bằng cách mạng nhưng, tức là cuộc đảo chánh mà diễn ra trong êm đềm thì thôi, nghe nó lói cái, hức cái đi luôn, bị tim, đứt gân máu nó nghiêng cái đi luôn, nhưng mà có em coi như phải đảo chánh đổ máu, tức là trước khi chết phải có cuộc đảo chánh rần rộ kéo dài mấy tháng, mấy năm trời, thân xác kiệt quệ, quốc phòng, văn hóa, kinh tế, chính trị xã hội bị đánh sập hết nó mới chịu chết. Có cái loại đó nữa. Có cái loại đó nữa, đau đớn lắm. Và trong những giây phút đó đi lên là khó lắm, nhưng mà Tu Đà Hườn lại khác, Tu Đà Hườn mà bây giờ có chết kiểu gì đi nữa, đứt khoát chỉ có một con đường lên không có con đường xuống, là mình thấy họ cách mình xa cỡ nào. Mình mà chết đàng hoàng, chết sạch sẽ, chết êm ái, thì còn may ra. Chết có hộ niệm, có trợ tử còn may ra. Chứ còn mà chết về tai nạn, chết khẩn cấp, chết bất trắc là mấy cái chết đó khó lắm, khó lắm ... Còn Tu Đà Hườn thì không. Tu Đà Hườn là mình nói quá, mà đúng, nói quá mà đúng, là họ còn cầu chết nữa, tại vì họ biết chết như vậy nó khỏe, họ đi lên kia nó mới là thơm ngát và mát lạnh, sống thân này cũ xì, hôi hám, đau đớn, tanh tươi, bất tịnh, nản lắm. Còn cầu. Không lẽ mình cầu là hồng tới mà gần như vậy. Họ sẵn sàng đi về trên để cho khỏe, đi định cư nước ngoài, chứ còn ở phi trường lúc chờ bay họ cũng nản rồi. Còn mình thì không, cơ hội mình chỉ có đi Irac thôi chứ không có đi đâu. Đi UK. Qua tới sân, SÂN, TẬT, LẠN, HỐI.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

SÂN là bất mãn vì không tránh được cái mình ghét, không có được cái mình thích. Tu Đà Hườn còn, nhưng mà nghe vậy mình tưởng mình với họ giống nhau. NO. Không có giống, cái Sân của mình nó đủ để mình làm tất cả các ác nghiệp. Nhớ nha. Nhớ cái câu này phải XÂM vô người. CÁI SÂN CỦA PHẠM PHU NÓ ĐỦ ĐỂ LÀM TẤT CẢ CÁC ÁC NGHIỆP. Chẳng qua là bây giờ mình thấy nét na hiền hậu, tôi gặp rồi, gặp nhiều lắm. Trời ơi gặp Chư Tăng cái cung kính, đi đánh lễ chào chào cái đi lùi không hà, không dám quay lưng nha, quay lưng sợ phạm thượng, là thất lễ, là bất kính, đi lùi .. lùi .. lùi ...Trời đất ơi tới hồi con nó lên, nó chửi như là chửi con, nó nói không còn non nước nào hết, mà nó còn bịa thêm, nó còn dậm vá tùm lum tà la hét, nó nói cho tan nhà nát cửa, kinh khủng như vậy. Bình thường trời ơi nó nét na, ngoan hiền, mình nhìn chết lên chết xuống với nó luôn, đi lùi không hà, không dám quay lưng, mà tôi đang nói một người ngoan hiền đó nha, tín ngưỡng nha, ngoan hiền dễ thương cực phẩm luôn, con của nàng lên rồi chỉ có chết thôi. Đó là nữ đó. Cái Sân của phạm phu ta nói kinh hoàng lắm, chuyện gì nó cũng làm, đâm cha chém chú là chuyện nhỏ xíu luôn, nhưng mà vị thánh Tu Đà Hườn trở lên thì không, Tu Đà Hườn dĩ nhiên A Na Hàm dứt hẳn Sân rồi. Nhưng mà Sân của Tu Đà Hườn chỉ là một chút bất mãn cộng một chút khó chịu, đủ để cho vị đó có một chút biểu lộ, ví dụ như vị đó buồn thương thì có khóc, ví dụ như Ngài A Nan Ngài có khóc, nhưng mà những trường hợp đại sự nhân duyên, như Ngài nghe Bà Da-du mất Ngài khóc, nghe nói bà Gotami mất Ngài khóc, nghe nói Ngài Rahula hay Ngài Xá Lợi Phất mất Ngài khóc. Ngài chỉ đổ lệ trong những tình huống mà cực kỳ, những nhân vật cực lớn. Bà Da-du, Bà Gotami, Ngài Rahula, Ngài Xá Lợi Phất, đương nhiên cuối cùng là Đức Phật, khi mà Ngài nghe Đức Phật dự hứa Niết Bàn ba tháng nữa Ngài khóc, Ngài không kèm được bởi vì mình nghe mình chỉ tưởng chắc Ngài quyến luyến Đức Phật. NO. Không phải. [44:29]

[08/02/2024 - 06:33 - anhlibrary]

Trên cái quyến luyến đó nữa, bởi vì hơn ai hết một vị Tu Đà Hườn lại là Đệ Nhất Đa Văn, Ngài biết cái sự vĩ đại của Đức Phật đến dường nào, sự hiếm hoi của một Đức Phật đến dường nào, cái lòng đại bi của Đức Phật là bao la đến dường nào, kể từ hôm nay cái nhân cách đó, cái con người vĩ đại đó, cái con người mà cái gì cũng biết, ai Ngài cũng thương, khó khăn nào gặp Ngài rồi Ngài cũng có hướng giải quyết, mà con người này sắp sửa không còn nữa, Đệ Thích, Ngọc Hoàng, Thượng Đế mà hữu sự còn phải xuống quỳ lại châu đầu Thế Tôn để mà xin một cái lời hướng dẫn. Vậy mà hôm nay con người đó, nhân cách vĩ đại đó lại sắp bỏ mình mà đi, và Ngài biết rằng trên đời này không có ai mà thay thế Đức Phật. Trước đó là Ngài sư huynh Xá Lợi Phất của Ngài, bây giờ đến phiên Đức Phật, nghĩ tới đó mà điếng người, điếng như vậy, một cái người như bà Da Du Đà La làm sao tìm ra, một người đàn bà mà như bà Da-du cái độ hiếm đó cũng tầm tầm như là Đức Phật, cỡ cỡ đó vậy đó, mà người đó thương quý Ngài A Nan biết là bao nhiêu mà bây giờ phải tịch, rồi một người như bà Gotami đâu có phải là dễ kiếm, mà thương quý Ngài A Nan biết là dường nào, xét trong tình thân là chỗ máu mủ huyết thống, rồi Ngài Rahula đặc biệt những nhân cách đáng kính, đáng quý, cực kỳ hiếm hoi, mà đã ra đi thì Ngài đành lòng không được, chỉ vậy thôi. Ngoài đại sự nhân duyên đó ra thì Ngài Anan không có rớt lệ như mình, và Ngài cũng không có cái vụ Sân si rồi tự đại, rẻ tên, đàn bà trẻ con như mình, đấy. Chứ đừng có nghe người ta còn sân là mình tưởng giống mình. Rồi, TẤT LẶN trong chú giải nói rất rõ Tu Đà Hườn không có còn bủn xỉn, không có còn ganh tị vì vị đó không còn Thân Kiến. Khi một người không còn Thân Kiến thì vị này không còn cái khả năng tỵ hiềm ghen ghét và bủn xỉn. Không còn. Vị đó không có khả năng đó, khả năng tâm lý không có nữa, lòng vị đó chỉ có buông bỏ thôi, vui với Nhân lành Quả lành của người khác, biết chạnh lòng trước Nhân xấu Quả xấu của người khác, và vị đó tuyệt đối không có một tí tí lý do gì mà để giữ lại cái gì đó cho riêng mình bằng cái lòng bủn xỉn. NO. Người đã dứt Thân Kiến không có khả năng đó, không có khả năng bất thiện loại đó và vị đó chỉ còn cái Hối thôi. SÂN, TẤT, LẶN, HỐI. HỐI còn nhưng mà Hối còn là còn sao? Hối là tại sao cái việc thiện đó, cái câu nói đó đã mình không chịu nói? đó chỉ nhẹ nhẹ như vậy thôi, chứ còn mà Hối tại sao mà mình đã lại làm như vậy,

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

mình bắt kính, mình phạm thượng với Phật bảo, Pháp bảo và Tăng bảo. Tại sao mình làm như vậy với Sư phụ, với Cha Mẹ, Thầy Tổ, Bậc hữu ân. NO. Vị Tu Đà Hườn không có cái đó, vị Tu Đà Hườn làm gì có chuyện đó đâu mà Hối. Hối nhẹ thôi. Hối tại sao hồi nãy tiến đi mà tại sao không chịu nói một câu cho vị đó an lòng, đó cái đó thì có nhẹ nhẹ vậy đó, hồi nãy sợ ý quá cái y rách vị đó rõ ràng y rách đó mà sao mình sợ ý mình có ý mới, mình có dư mà bắt cần quá, sợ ý quá, biết vậy đưa là vị đó có ý mới mặc rồi, đó, Hối nhẹ vậy đó.

Chứ còn Hối mà cái kiểu mà tại sao mình đâm cha chém chú, cướp bóc giết người, hại người đoạt mạng thì không. Nhớ nha. Và chốt lại, nãy giờ nói phiền não của A Tỳ Đàm, còn nói theo Tạng Kinh thì cái vị mà Tu Đà Hườn tằng Thánh đầu tiên, tằng Thánh thấp nhất ngay sau giây phút chứng Quả, chứng Đạo Tu Đà Hườn vị đó không còn hành xử theo bốn cái Pháp Thiên Vị. Nha. Nhớ nha. Tham sân si vị đó còn nguyên, tà kiến là không còn, ganh tị bủn xỉn không còn. Đúng. Nhưng tham sân si vẫn còn, nhưng mà vị đó không có hành xử, cư xử, đối xử, xử sự ở đời theo bốn cái pháp thiên vị. Là thiên vị vì thương, vì ghét, vì dốt, vì sợ, như là phạm phu, phạm phu mình cái chuyện đó là ai cũng không có được làm nhưng mà người mình thương là làm được, đó, được hết, nó khác như vậy đó, không có ai được làm chuyện đó hết, nội quy đã cấm, luật đã cấm, mà mình cũng ghét chuyện đó nữa, ai cũng không được làm chuyện đó nhưng mà người mình thương thì mình thấy Ok, đâu có gì đâu, mình tìm cách mình bao biện, biện hộ, mình ngụy biện, thì cái đó được gọi là thiên vị vì thương. Còn vì ghét, cái chuyện đó bình thường đối với ai làm cũng được, nhưng đối với người đó mình không có ưa, cho nên người đó vừa chạm tay mình nổi điên lên, thí dụ trong chùa tự nhiên trong chánh điện có cái bình nhỏ nhỏ để người ta chứa nước, để người ta đi chung bông, thì lâu lâu trong chùa có nhiều người họ cũng kẹt kẹt họ đi làm việc gì đó bên ngoài chánh điện họ kẹt, họ cũng chạy vô họ mượn cái thùng đó họ xài việc khác, xong họ đem vô họ trả lại, có nhiều khi quên, mà cái chuyện đó không có sao hết ai cũng được nhưng mà đặc biệt trong chùa có người mình ghét, à mình đi ngang mình thấy ảnh vô chánh điện mình thấy ảnh lấy cái bình đó là mình gây liền, không, cái bình này là cái bình để người ta chung hoa người ta xài, đem ra rồi bất tịnh này nọ, rồi lỡ quên đem vô rồi mai một lấy gì người ta chung hoa. Đó là hành xử vì Sân, thiên vị vì sân, vì ghét, vì ác cảm, còn cái thiên vị vì tham là sao? Là vì hảo cảm, vì mỹ cảm, vì tình cảm, còn cái kia là vì ác cảm, còn thiên vị vì dốt là sao? Trong kinh kêu là si, mình dịch là dốt, có nghĩa là cái chuyện đó mình làm không được thì mình phải tham khảo nghiên cứu học hỏi người khác, còn đặng này mình cứ theo cái hướng mình làm mình không muốn hỏi ai hết, đó mình hành xử theo cái ngu, cái dốt của mình cái thiên cận, cái một chiều, cái phiến diện cục bộ, cái chật hẹp, cái tù túng của cái não trạng tật nguyên, thiếu máu gầy guộc của mình mà không chịu học hỏi ai hết cứ lấy cái dốt của mình ra mình hành động, mình không có tiện nói thêm nhưng mà đại khái biết bao nhiêu đoàn thể bị chậm lụt không có phát triển được là do như vậy, là do trong đó có người hành đã xử theo cái hướng đó. Tức là lẽ ra có tham khảo có đối chiếu, có học hỏi có so sánh, có lòng cầu thị thì nó đâu có đến nỗi nó tệ lậu như vậy, đó là hành xử do dốt. Còn hành xử do sợ là sao? Lẽ ra cái chuyện đó mình không có làm như vậy mà vì mình sợ người kia cho nên mình phải làm như vậy. Vị Tu Đà Hườn không, vị Tu Đà Hườn gọi là phiền não, cái còn, cái mất. Đúng. Nhưng, một khi mà đã hành động thì cứ thẳng ruột ngựa, đúng mực tàu mà hành động, không vì thương ai mà làm sai, không vì ghét ai mà làm sai, không lấy cái dốt của mình để mà hành xử, và cuối cùng cũng không có vì sợ ai mà hành động bậy bạ, thiếu công bằng sai trái với lẽ phải. NO. Vị Tu Đà Hườn không hành động cái đó. Nhớ nha. Mình học về Tâm Sở là phải học đại khái như vậy đó, chứ còn mà trời đất ơi ... hành Thiên, nhiều người họ nói với tôi mà tôi nói hồi đầu tôi cũng khó chịu, hồi đầu tôi giận riết, tôi cũng khó chịu rồi bây giờ tôi cũng chán, rồi bây giờ tôi gọi là Mackeno rồi, tiếng Nhật Mackeno là "MẶC KỆ NÓ" đó. Giáo lý thì không chịu học mà cứ mở miệng ra là khoe không, con muốn học quá mà lúc này con mắc đi dự khóa thiền ở dưới Hà Tiên, rồi con sắp đi dự khóa gì của Ngài nào bên Miền qua dạy ở Đà Lạt, dạy ở resort, Nha trang, Đà Lạt, Vũng Tàu, Long Hải, thì Ok. Mình nghe mình tùy hỷ họ có lòng tu. Nhưng mà mình nghe mình khó chịu lắm. Tại vì trời ơi giáo lý, họ khoe với mình, rồi có khi trước khi khoe hoặc sau khi khoe, họ hỏi mấy cái điều mà mình hết hồn. Trời đất ơi, cái

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

này không biết thì làm sao mà Thiền? Tôi nói riết, tôi nói bây giờ quý vị muốn ăn rau luộc phải không? thì quý vị cũng phải biết cái mà quý vị luộc đó là cái rau gì? cách luộc nó ra làm sao? mình muốn kho, muốn chiên, muốn xào, muốn nấu thì mình phải biết cái món đó là cái gì? mình biết nước mắm, nước tương, là cái gì? muối, bột nêm, ớt tiêu tỏi, hành đường là cái gì? mình muốn quét nhà thì phải biết đồ hốt rác khác cây chổi chổi nào? Cái chổi là cái này.. này.. này, cái này là cây chổi phải không? cái này là đồ hốt rác phải không? Đúng. Mà quét là sao ta? quét sao.. quét sao, giờ đang có gió mình nên khép cửa lại đúng không? rồi mình mới lùa nó vô, rồi mình mới gom đống, rồi sao nữa? hất nó vô đây phải không? Đây là những kiến thức rất căn bản, gió vô lồng lồng mà cứ chổng mông mà quét đã thấy mệt rồi, quét nhà đó, mà cũng phải học nữa, quét nhà cũng phải học, rửa chén cũng phải học. Trời ơi, tôi nói cái trú xứ của tôi bên Mỹ có, châu Âu cũng vậy, người ta tới, tôi nhìn tôi... vì người ta rửa chén mà tôi đứng nhìn tôi mệt luôn. Có người họ chỉ chăm một miếng xà bông, tại vì cái gì mình ghét mình hay chú ý, họ chăm một miếng xà bông là họ rửa tam hoàng ngũ đế, vụn vật vũ trụ, càn khôn âm dương là có một miếng xà bông đó xài suốt mùa thu cách mạng luôn, còn có người trời ơi.. nó xài xà bông quá sức nhiều, mà chưa hết, còn có người thì xài xà bông bọt đầy hết vậy đó mà chỉ tráng sơ.. úp.. tráng sơ... úp.. có nghĩa là mỗi lần ăn là miệng mình sủi bọt mép như là rấn hồ cắn vậy đó. Rửa chén cũng phải học. Quét nhà cũng phải học. Tâm của mình là vô hình vô tướng, các vị nghĩ làm sao không chịu học, không có biết cái này là Ngã mạn, cái này là Ganh tỵ, cái này là Bùn xin, cái này là Hoài nghi. Không chịu học. Rồi nói Thiền là Thiền cái gì? Thiền là sao? Rồi còn nhiều người còn đọc nữa, giáo lý không chịu học mà đi hỏi mấy cái vui lắm, kiết già bây giờ đau lắm, bây giờ kiết không nổi, giờ chỉ có bán thôi, mà bây giờ không biết là chân trái gác lên phải hay là phải gác lên trái? Thì thôi tôi nói bây giờ gác lên vai theo cái kiểu bị dị tật vậy đó, chứ đâu có cách khác. Chứ bây giờ mình tu tâm chứ đâu phải mình tu cái chân, tập trung mà lo tu cái chân, cũng là chân tu nhưng mà chân tu này không phải là tu thứ thiệt, mà chân tu là chỉ tu có cái chân thôi. Rồi. Rồi hai cái tay này cái nào nằm trên, để cái này trên hay để cái này trên? Khoan, còn hai cái này dư thì tính sao đây? gài vô hay là bật nó ra? như cái càng cua hay là xếp vô như con ghẹ? ghẹ luộc hay là ghẹ sống? Quá mệt. Cho nên không chịu học mà đòi đi Thiền là Thiền cái gì? luộc rau mà không biết rau đó rau gì? luộc nhằm ba cái mắt mèo, bả đậu ăn vô cho chết, quét nhà, rửa chén mà cũng không xong là chết. Pha cà phê mà không biết, pha trà không biết là thấy nổi khùng lên rồi. Mà tôi nói không biết bao nhiêu lần, không biết họ khùng hay họ điếc, tôi nói cái bình trà tôi van các bố, các mẹ, các o, đừng bao giờ mà đụng vô cái bình trà của người ta nhất là bình trà bằng tử sa Nghi Hưng, nhất là đụng tới mà bỏ xà bông vô, các vị nghĩ coi chịu nổi không, bỏ xà bông vô cái bình trà mà rửa, là do dốt mà ra, hành thiền mà không học giáo lý là thiền cái gì, nha, còn cái chuyện mà đời xưa thời Đức Phật mà ta nghe Ngài Xá Lợi Phất, nghe Ngài A Nan, Ngài Ca diếp phán câu người ta đắc là bởi vì người ta là tầm nào, tầm nào, còn mình là tầm nào mà cứ lộn hoài, thấy người ta bỏ đại học làm tỷ phú, bắt chước tự nhiên về cái xé tập, bỏ học, ngồi ngâm cây tầm đưa võng chờ làm tỷ phú là sao? Đâu phải là bỏ học rồi thành tỷ phú, đấy, nhớ.

Tới hôn phần tức là hai tâm sở tiếp theo, hôn phần nó gồm có cái gì? hôn trầm và thụy miên, hôn trầm là trạng thái gì? Lười biếng, tiêu cực, lười vận động, đó là hôn trầm. Còn thụy miên là gì ta? là buồn ngủ, là dật dờ, muốn an dưỡng, hai cái đó hôn trầm và thụy miên, nhớ. Hôn trầm, thụy miên mà mình dễ nhớ, mình nhớ chữ miên, miên là ngủ, như đông miên, hoặc là cô miên, cô miên là ngủ một mình chứ không phải là lady, cô miên hay là đông miên là giấc ngủ đông, miên là ngủ hoặc là miên du, hoặc là thôi miên, miên là ngủ, nhớ không? dễ nhớ. Thì mình nhớ hôn trầm là cái trạng thái lười biếng, lười vận động gọi là hôn trầm tiếng Pali là Thīna còn middha là trạng thái buồn ngủ, muốn buông xuôi, muốn quên sạch sự đời, bằng cái sự an dưỡng. Hai cái này nghe nó không đúng về mặt xã hội, xét về mặt đạo đức nhân sinh, đạo đức xã hội thì nó không có tội ác, nhưng xét trên khía cạnh tâm linh, tinh thần nó cũng là phiền não, vì sao? vì là mình nói về mặt tâm lý, thiếu kiểm soát, thiếu tỉnh thức là phiền não ập tới liền, mà hôn trầm thụy miên là một trạng thái bỏ ngỏ tâm lý, bỏ ngỏ tâm lý, nhớ nha, mà trong khi phiền não nó cứ chực chờ như là chó chực xương vậy đó, tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi, vô minh, tà kiến nó cứ canh me nó xuất

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

hiện. Rồi cái gì nữa 6 căn của mình: mắt, tai, mũi, lưỡi của mình nó luôn luôn canh me hướng về 6 trần, nếu mình muốn tránh phiền não thì mình phải luôn luôn sống trong một sự tỉnh thức cảnh giác cao độ, còn đấng này hai anh này cứ bỏ ngõ, cứ dật dờ, dật dươi, là không được. Cho nên khi mà phân tích tới đó mình thấy cái tình trạng mà buông xuôi muốn an dưỡng bỏ ngõ tinh thần, thì cái đó là một thứ phiền não, phiền não. Nếu một người có chuyên tâm tu hành, có tin Phật, có tin Phật, có sợ chết thì hãy nhớ cái chết nó đến bất cứ lúc nào, cơ hội làm người rất hiếm hoi, cơ hội học đạo rất hiếm hoi, cơ hội hành pháp rất hiếm hoi và cơ hội chứng đạo càng cực kỳ hiếm hoi, và những cái hiếm hoi này nó sẽ bị mình lãng phí khi mà mình cứ ăn ngủ, nghỉ, an dưỡng, thấy nó nhẹ mà nó độc lắm, chính nó làm tiêu pha, bào mòn cái thời gian kim cương của kiếp người. Khi mình làm ác, mình làm bậy thì đó là mình hoang phí kiếp người đúng rồi, nhưng mà khi mình dật dờ, dật dưỡng, lười vận động, lười làm thiện, lười sống tỉnh thức, lười sống trí tuệ, lười sống tỉnh giác, lười sống chánh niệm, buông xuôi công phu, bỏ ngõ tâm thức, thì đó cũng chính là cái lúc mình hoang phí cái tuổi vàng, tuổi ngọc của mình, Nhớ, thì hai cái phiền não này lên tới La Hán mới trừ được, mình đừng có nghe vậy mà ham, mình tưởng mấy vị Thánh hữu học chắc giống mình, không có đâu, người ta nhẹ chút vậy thôi, người ta nỗ lực ngồi thiền, người ta kinh hành, người ta dạy đạo, thuyết pháp, nghiên cứu kinh điển, lúc nào người ta chịu không nổi thì cái hôn thụy của người ta nó xuất hiện ra một chút để người ta đi nằm, còn mình thì không, mình thì cứ rảnh rảnh là kiếm chỗ dựa, nằm, đi đâu mà thấy có ghé bố hơi được được một chút, ghé bố thêm cái view ở trước nữa là bắt đầu nằm, đấy, thấy có cái võng, có cái xích đu là tự nhiên nó ngứa, thấy là ngứa, nhào tới gá cái mông lên, nghĩ lại coi phải không? thấy cái gì có hưởng thụ là gá lên, nằm, ngồi, dựa, ngã, nghiêng, dật dờ, lim dim hưởng thụ. Cuối cùng là cái anh phiền não là hoài nghi. Cái anh này nè thì nó độc lắm, ông hoài nghi này ông độc dữ lắm luôn, nói theo Việt Nam, dân nhậu, độc hơn vịt xiêm, ông hoài nghi này nè, cái ông này là vị thánh Tu Đà Hườn phải trừ khẩn cấp, trừ tích tắc, hoài nghi đây là gì? Hoài nghi đây là hoang mang trong những cái chuyện quan trọng, nghi hoặc hoang mang thiếu hiểu biết, cái chữ hoài nghi không phải đơn giản là thắc mắc nha, có nhiều người định nghĩa cứ lật tự điển Nguyễn Lân ra, hoài nghi là thắc mắc chết rồi, hoài nghi ở đây có nghĩa là hoang mang, nghi hoặc đã đành mà nó còn có cái nữa là không có giải quyết dứt điểm cái điều đáng biết cho nên sẵn sàng quay lại với cái thắc mắc bất cứ lúc nào. Tôi chịu trách nhiệm định nghĩa này, Tôi chịu trách nhiệm định nghĩa này, Si hoài nghi nó có nghĩa là vậy đó, có nghĩa là cái sự ngu dốt, ngăn chặn cái hiểu biết khiến cho mình sẵn sàng quay lại cái sự thắc mắc bất cứ lúc nào, thí dụ như trong kinh dạy, biết cái không đáng biết cũng là vô minh, không biết cái đáng biết cũng là vô minh. Biết cái không đáng biết là gì? Là toán, lý, hóa, văn, sử địa, hội họa, kiến trúc, âm nhạc, yoga, nấu ăn, dưỡng sinh, chung bông đồ tùm lum, cái gì cũng biết hết mà trong khi đời sống tâm linh là không biết, đấy, cái đó là biết cái không đáng biết, ở đây tôi không có mặt sát kiến thức bách khoa, sai, sai, tôi không có mặt sát, không có phủ nhận giá trị của kiến thức bách khoa, nhưng nếu mà chỉ có nó không thì bậy, nhớ nha, nhớ. Cái mặt mũi, ngoại hình, nhân dáng, vẻ ngoài, ngoại diện của quý vị tôi không có chê, đẹp là quá tốt, để ra mà đẹp dễ làm ăn lắm, Pháp sư mà đẹp trai là dễ hồng pháp, có cái bà đó bà nói tôi mà thêm 2 tấc, trọng lượng thêm 5kg là bà hốt rồi, nhưng mà nhờ xấu quắc mới còn trụ thế. Cho nên cái ngoại hình và nhân dáng rất quan trọng. Tuy nhiên, chỉ tập trung ăn rồi cứ lo xăm soi, tía tót là sai, sai. Kiến thức bách khoa là tốt, nhưng mà chỉ có chừng đó mà coi nó là là tất cả là sai, bởi vì nếu mà nói trên lý tưởng giải thoát nó không phải là cái cần thiết cho lý tưởng giải thoát và nếu nói kiểu đó trong khía cạnh đó, phương diện đó trong trường hợp đó, trong cái khuôn khổ đó thì bản thân cái biết bách khoa mà nằm ngoài Phật pháp là cái biết cái không cần biết, đấy và cái đáng biết là gì? Là cái nhận thức về Bốn Đế, đầu một người tu hay một người cư sĩ mà mù tịt không biết Bốn Đế là gì ai hỏi ầm ầm ớ, cái đó là không biết cái đáng biết. Một là không biết cái đáng biết, hai là biết cái không đáng biết, ba là, biết mà biết chưa có rành, chưa có rành, cái biết không đủ làm nền tảng cho nhận thức mà nếu mà nhận thức nó không đủ thì lấy cái gì mà hành trì, mà hành trì không có thì lấy cái gì mà chứng ngộ, không có chứng ngộ thì lấy cái giống gì mà giải thoát. Đừng có nghe người ta tuyên truyền, nhồi sọ tầm bậy tầm bạ, nói là tu không cần

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

học, ngó cái tâm mình thôi, nghe thì nó đã thiệt, nhưng mà hỏi mặt mũi ra làm sao thì không biết, coi đã không? nhớ nha. Cho nên Si hoài nghi này là gì? Là khả năng dốt nát, cái khả năng dốt nát ở đây nghĩa là gì? cái khả năng dốt nát để cho mọi cái hoang mang nghi hoặc có thể quay lại với mình bất cứ lúc nào, ví dụ như bây giờ, cái đáng biết mà mình không biết, thì sẽ có một lúc mình không biết mình ở đâu mình tới, mình là cái gì trong cuộc đời này, mình ở đâu mình tới và mình sẽ đi về đâu và hiện giờ trong thời gian này, tình trạng tâm sinh lý này, cái hoàn cảnh sống này, với điều kiện xã hội đất nước, môi trường, khí hậu, thổ nhưỡng, kinh tế, chính trị này mình nên làm gì, không biết, cứ sống như là một cánh bèo trôi, ăn rồi là cứ bèo dạt mây trôi, là sao? Cho nên cái si hoài nghi nó độc là độc chỗ đó, có nghĩa là cái sự gọi là dốt nát không biết cái cần biết nó làm nền tảng cho mọi hoang mang nghi hoặc, thì bản thân cái nghi hoặc này nè nó phải là cái nghi hoặc gì, nó là cái dốt nát gì, nó là hoang mang nghi hoặc ở trong cái chuyện mà liên hệ tới sanh tử và giải thoát. Không biết được cái cấu tạo của vũ trụ trời đất này, vốn dĩ nó là cái gì, cấu tạo, cấu trúc, cái sự hình thành những chất liệu, những thành tố nào làm nên cái gọi là chúng sinh và ngoài chúng sinh, cái gì mà nó làm nên cái dòng chảy luân hồi này? Cái gì nó làm nên phàm và thánh, cái gì nó làm nên giọt lệ và nụ cười, hoa và gai, cái gì nó làm nên cuộc hiện hữu này, cái gì nó dẫn đến sự giải thoát khỏi hiện hữu buồn tẻ, vô vị, nhạt nhẽo vô ích này mình không biết. Thế là từ cái dốt đó nó hình thành ra cái hoang mang nghi hoặc, mình sẵn sàng quay lại với sự hoang mang nghi hoặc bất cứ lúc nào. Cái hoang mang nghi hoặc đó mình gọi là si hoài nghi, nhớ, Trên đời nó có tới một tỷ cái thắc mắc, nhưng mà có những cái thắc mắc nó bị gọi là si hoài nghi nhưng có những cái không phải như mình không có biết cái chữ này là chữ Phạn này nghĩa là gì, đứng trước ngã ba mình không biết ngã ba này quẹo phải đi về đâu, rẽ trái đi về đâu, mình không biết cái trái này là trái gì, con này là con gì, chết cha, bây giờ muốn book cái vé mà không biết book làm sao? Đó, những cái hoang mang thắc mắc đó không phải là si hoài nghi, mà cái si hoài nghi là những cái hoang mang thắc mắc mà nó liên hệ đến cái giải thoát và sanh tử, ví dụ như mình không biết cái khổ này mình đang gánh này ở đâu nó tới và để giải quyết nó mình phải làm sao? Lời Phật thì nghe mỗi thầy nói một kiểu, kiểu nào nói là đúng, không biết kiểu nào trong đó là đúng? không biết con đường nào mà hành trì, không biết rõ cái kiểu nhận thức của mình có đúng được hay không?, đó, cái đó nó hoang mang nó mới độc, cái đó nó ảnh hưởng rất là nặng, nó lên đến não trạng mình, nó ảnh hưởng đến não trạng của mình, nó ảnh hưởng đến cái gọi là nhận thức hành trì của mình, đó gọi là hoài nghi, nhớ. Cho nên tôi nói một ngàn tỷ lần là cái Đạo Phật chỉ dành cho đúng một người không có người thứ hai, Đạo Phật chỉ dành cho một người duy nhất thôi đó là cái người mà chịu thấy rằng mọi hiện hữu là khổ, thấy rằng bản thân cái sự có mặt của mình trên đời này nè nó là gánh nặng, nó là khổ nạn, nó là vô ích, nó là vô nghĩa, nó là sự nhạt nhẽo, nó là vô vị, chỉ có cái người đó mới đúng là cái người mà gọi là đối tượng mà Đức Thế Tôn nhắm đến để mà dạy đạo, truyền pháp. Còn ngày nào mà anh lén lén mà anh thấy rằng sự có mặt này nó vui vui, nó hay hay anh còn hy vọng vào một cái cảnh giới nào đó, một cái sự có mặt, một sự tồn tại, một không gian hiện hữu nào đó, vi vu, hưởng thụ là sai, ngày nào anh còn tí tí trông đợi và hy vọng kiểu đó đó thì anh đừng có hồng mà cầu đạo giải thoát, anh làm ơn anh nhớ thế này, là chúng sinh có nhiều nghĩa, trong đó là dính là do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý mà mình có mặt ở các cảnh giới, và do khuynh hướng tâm lý, do tiền nghiệp, do môi trường sống mà mình có mặt ở cảnh

giới nào mình bèn dính ở cảnh giới đó, mình gọi cái dính đó là hạnh phúc. Thí dụ như mình ở cõi này của mình, mình thấy có hôn nhân, có xã hội, thấy có tổ chức đoàn thể, mình có mặt trong tổ chức đoàn thể đó, mình có vợ, có chồng rồi có con, có mái nhà mình thấy đó là hạnh phúc, chứ trong thế giới động vật có biết bao nhiêu con ngoài cái thời điểm giao phối nó đi lang thang một mình mà nó không hề có khái niệm trống mái, đực, cái, đấy. Riêng trong xã hội loài người có khái niệm đó và chúng ta sống theo cái lề lối đó, chúng ta gọi đó là hạnh phúc, chứ không lẽ trong bài giảng không đủ thời gian tôi đem nói chuyên đời, chứ cái mà mình gọi là hạnh phúc gia đình nó bẽ bàng lắm, vợ chồng nó bẽ bàng lắm, cái khả năng mà nó ngoại tình nó cực lớn chẳng qua nó chưa có điều kiện thôi, chẳng qua mình còn đang lệ thuộc nhau về tài chánh, về con cái, về sĩ

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

diện mặt mũi dòng họ, vì công ty, vì sự nghiệp mình rắng mình rắng nhau, chứ hỏi vậy chứ ai mà gặp trai đẹp, mỹ nữ mà không thích, trẻ hơn, ngon hơn chồng mình mà mình không thích, ai trong đời mình nói mình không ngoại tình tư tưởng, ai trong đời dám nói hôn nhân mình không có đồng sàng dị mộng, ai? Ai dám nói, đó là nói về vợ chồng, còn con, con cái mà tới tuổi 15, 17 mà nó biết thương người dung rồi thì cha mẹ chỉ là cái máy rút tiền thôi, lúc đó mình già ngáp ngáp, bây giờ mình chưa già nó đã lo chồng, lo vợ, lo con, nó có coi cha mẹ ra cái gì, tới hồi mình ngáp ngáp, nó biết mình có tiền, nó về nó canh cái di chúc, cái thừa kế, cha mẹ là cái giống gì, tin tôi đi, tôi nói có nhiều hận tôi lắm, nhưng mà mình đang nói đạo, nói cho nó rõ ràng, đúng không?, nó phủ phàng lắm, tại vì mình đang rắng mình đại khờ mình ngu dốt tự gạt, tự dối mình để mình sống, chứ đúng ra nó phủ phàng lắm, nhờ rắng khờ khờ sống, thơ ngây một cách đại khờ cho nó vui, hiểu cái đó mới thấy đời sống nó không có đáng. Nếu mà nói cho đúng nói về cuộc đời phải nói như thế này, cuộc sống có ý nghĩa là biết từ chối những thứ phù phiếm, quay về với cái gì thật nhất. Buồn thay cái thật nhất của đời sống này không có cái gì đáng sống. Tôi nhắc lại nhen: Một đời sống có ý nghĩa là biết từ chối những thứ phù phiếm để quay về với cái gì thật nhất. Mà buồn thay cái thật nhất của đời sống này không có gì để sống, thế là có kẻ lên đường thực hiện các hạnh lành với lý tưởng cầu giải thoát, khi duyên lành chín mùi, kẻ ấy bèn trở thành bậc Thánh, chấm dứt mọi phiền não không thêm sinh tử nữa, cái miếng xương trong người vị đó lúc này sau lễ trà tỳ bèn có tên gọi là Xá lợi, chỉ vậy. Được gọi là Xá lợi là bởi vì chúng ta phải trải qua hai lần chết: lần một là phải từ bỏ cho được tất cả phiền não, cái chết tận tụy và triệt để của ý niệm tôi và của tôi, cái chết đó, phải qua cái chết đó, cái chết của một cái tôi trong tâm thức, và cái chết thứ hai là cái chết sinh học, anh phải lăn đùng ra, một bậc Thánh phải lăn đùng ra không còn thở nữa, đem đi thiêu, hoặc đem đi chôn, thì cái phân di cốt, xương xẩu còn sót lại đó nó mới được gọi là Xá lợi. Cái Xá lợi phải qua hai lần chết mới có nổi. Mà cái lần chết đầu tiên nó chưa lắm, làm sao mà có được cái chết của phiền não, cái chết của những ý niệm ngã và ngã sở, ý niệm về tôi và của tôi. OK. Chúc các vị một ngày vui và hẹn lại nhau kỳ sau.